

Ett lysande ljus i
mörkret. =Anon.= Tryckt år
1763. [Köpenhamn.]

Rutström, Anders Carl,

RUTSTRÖM, A. & C. Verlags B.
I JESU Namn!

Sv. Sam.
Teol.
Bibliot.
1700 2 1839

Ett
Lysande Ljus
i
Mörkret.

Tryckt År 1763.

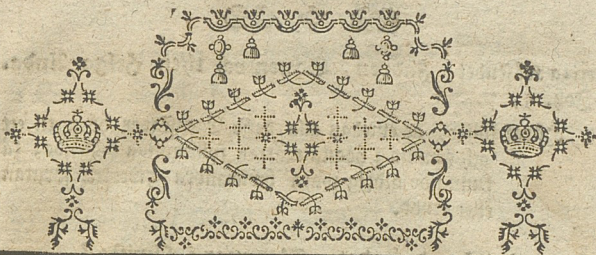
2 Cor. 4, 6.

Guds är den, som bdd Luset utu Mörkret lysa, och
lyste uti vårt Hjerta, at igenom oss måtte Uplöfning
ske af Guds Klarheds Kunskap, i Jesu Christti
Ansikte.

Svensk. Psalm. Bok. No. 125, 4.

Thet ewiga Ljus går nu här in, och gifwer Werlden
ett nytt Sken: Thet lyser oss i denna mörka Natt, at
blifwa Guds Barn gifwer thet oss Magt. Kyrie
Eleeson!

Et
Eysande Ljus i Mörkret,
eller
Enfaldig Förklaring
öfwer

Fyra then helga Skrifts Språk,
nämligen

2 Cor. 5, 19. Marc. 16, 15. 16. Rom. 3, 23. 24. 25
2 Cor. 7, 1.

---

§. 1.

Guld var i Christo och försonade Werlden med sig
sjelfswom, och förebrädde dem icke deras Synder.
2 Cor. 5, 19.

Här frågas

1) Hvilken är denne Glden?

Swar: Det sjelf ständiga, oändliga, ewiga, sombyteliga,
alwisa, alsmågtiga, heliga, sanfärdiga, goda, nådiga og barm-
hertiga

hertiga wäsendet, Fadren, Sonen och then Helga Anda.
I Joh. 5, 7.

Häraf följer, at emedan alla dessa Egenkaper höra til ett och samma i högsta måttan fullkomliga wäsende; så kunna de aldrig vara hwarandra hwerken förutan eller emot.

2) Swad är det, GUD war i Christo?

Swar: At Guddomsens Fullhet bodde i Christi Mandom.
Col. 2, 9.

Häraf följer, at hela det Guddomeliga Wäsendet bodde i Christo wäsenteligen. Joh. 14, 7. 8. 9. 10. 11.
Men personligen Sonen allena, eller den andra Personen i Guddomen.

3) Swilken är Kristus?

Swar: Medlaren emellan GUD och Människjor, den utlöswade Messias, födder af Fadren om i Ewigket och i Tidens Fullbordan född af Jungfru Maria; således sanner GUD och sanner människa, som för 1700 År sedan har lefwat, dödt och upstådt ifrån the Döda ic. Såsom den Bibliska Historien berättar.

Häraf följer, at Jesus Kristus er den enda Människan i Nådene. Rom. 5, 15.

4) Til hwilken Anda war GUD i Christo?

Swar! At han skulle försona Werlden med sig sjelf, eller at han skulle frälssa det förtappade Människjoflägtet. Matth. 18, 11.

5) Huru har Människjoflägtet blifwit förtappadt?

Swar: Genom Adams Fall. Gen. 3.

6) Swad är Sallets Wårkan?

Swar: Döden och den ewiga Fordömmelsen, i Kraft af Guds helga Lag, som är så oföränderlig, som Hellsver GUD.
Gen. 2, 16. 17. Rom. 3, 23.

7) Huru

7) Zuru war människjoflägtet förut?

Svar: Ganska godt. Gen. I, 31.

8) Zwilken hade gjort det sådant?

Svar: GUD. Gen. I, I.

9) At GUD i Christo försonade Werlden med sig sjelf, hwad är det?

Svar: At han i och genom sitt Människjo Blifswande, sin gdrande och libande Lydna förwårswade Werlden det Hjärtelag, som GUD emot henne hade före Fallet, i det han fullbordade Laggen, led Straffet, godtgjorde Drottat, framhade den ewiga Rättfärdigheten, segrade öfwer Döden, Djefwulen och Helfwetet, och fant en ewig Förlofning. Ebr. 9, 12.

Häraf följer, at GUD är intet wred på människjor. Rom. 5, 8. At Människjor icke böra stå i någon häfwan eller trälaktig råddhoga för GUD. Ebr. 2, 15. At Synderna skola icke mer betalas, försonas, förlätas eller förglömmas (NB. acqvisitorie, genom förwårswande) utan de äro betalte. Ps. 69, 5. Jer. 16, 18. De äro afplanade. Coll. 2, 14. De äro försonade. Dan. 9, 24. Coll. 1, 20. De äro förlätne. Matth. 26, 28. Ebr. 10, 17. 18. Coll. 2, 13. De äro förglömde. Jer. 31, 34. At Människjor skola nu icke NB. i GUDs ögon renas förlikas, tilfridsställas, rättfärdiggöras, förlofwas, uplysas, pånyttföddas, lefwandegöras, helgas, frälsas og fullkommas; utan de äro, NB. i GUDs Ögon, renade. Jer. 33, 8. De äro tilfridsstälte. Coll. 1, 20. De äro förlikte. Rom. 5, 10. De äro rättfärdiggjorde. Rom. 5, 9. 2 Cor. 5, 21. De äro helgade. Joh. 17, 19. Ebr. 10, 10. De äro förlofade. I Cor. 1, 30. De äro frälste. Matth. 1, 21. Ja de äro wise och uplyste. I Cor. 1, 30. De äro pånyttfödde. I Pet. 1, 3. De äro lefwandegjorde. I Pet. 1, 3. Coll. 2, 13. och sålunda alt fullkomnat. Joh. 19, 30.

10) Swad är det, han förebrädde dem icke
deras Synder?

Swar: At såsom GUD ansåg hela Werlden uti Adam för
ganska god för fallet. Gen. 1, 31; så äre wi också tåcke i Jesu
Christo, som fårkommen är. Eph. 1, 6.

Häraf följer, at när Menniskjor skola warda saliga, eller
undfå den förwärfwada Saligheten, så hafwa de intet
at giöra wid GUDs förskräckeliga Domstol på Sinai
Berg utan wid Nåda: Stolen, som är satt i Jesu
Christi Blod. Ebr. 4, 16. 12, 18:24.

Detta är nu Grundwalen, hwar på wår Salighet står eller
faller (Fundamentum stantis atqve cadentis Ecclesiæ) Luc 2,
34. 1 Cor. 3, 11. Matth. 16, 18. 1 Tim. 3, 15. 16.
Rom. 9, 32. 33. 1 Pet. 2, 4:8.

At alt dette följer, at hos och i GUD är intet hinderligt
til Människjors Salighet; utan man hör, man kan,
man må och man får trösteliga Framgå til Nådenes
anammande i Christo Jesu, så okunnig man är, så
oddyt man är, så hård man är, så hednisk man är,
så from man är, så ogudaktig man är, så oren man
är, så syndig man är, så ung man är, så gammal
man är, så fördömd och osalig man är &c. At und-
få och emottaga den Nåd, som i Jesu Christo gif-
wen är til Salighet och Helgelse. Es. 45, 11:22.
Joh. 6, 37. Matth. 22, 9. 10. Rom. 11, 6.
Luc. 15, 2. Marc. 10, 14.

§. 2.

Går ut i hela Werldena. och prediker Evangelium
allom Creaturom, den der tror och blifwer döpt, han
skal warda salig; mey den der icke tror, han skal war-
da fördömd. Marc. 16, 15, 16.

1) Til hwilka strækker sig denna Frålsarens Befallning?

Swar: Först til Apostlarna, och seden til alla deras Efterträdare intil Werldens Ända, hwilka äfwen så wäl som de förra borde wara uplyste i Evangelii Sanning, tro på Jesum Christum, samt til hans Tjenst hafwa uppsrat sig hela og hållna. De som ingon androm gifwer han Ämbete at predika samma Sörsöning. Matth. 28, 20. 2 Cor. 5, 18:20. 1 Tim. 3, 6. 2 Cor. 4, 13.

Häraf följer, at alle Lärare i Församlingen hafwa samma Ämbete och böra följa samma Instruction, som Apostlarna. 2 Tim. 2, 2.

2) Swad förstås med Werlden?

Swar: Alle Nationer, Folkslag, Religioner, Släkter och Tungomål, som finnes i Werlden. Coll. 1, 23. Rom. 10, 18. 15, 19. 20. Luc. 24, 47.

Häraf följer, at det ena Folkslaget har alsintet at berömma sig öfwer i Hänseende til ett annat; utan alla Människor hafwa lika Rättighet til Evangelium. Rom. 2, 11. 11, 18.

3) Swad är Predika?

Swar: Det är bekänna och förkunna både uppenbarliga och synnerliga. Act. 20, 20. At GUD i Christo har försonat Werlden med sig sjelf, och förebrår dem icke deras Synder, med Begäran, at Folket måtte låta samma skeddä Försöning komma sig til Godo. 2 Cor. 5, 19. 20.

Häraf följer, at en Lärare måste sjelf tro hwad han predikar androm. 1 Joh. 1, 3. Och at han ej har Magt, at wid något Tillfälle wika en Härsmän ifrån sin Instruction. Jer. 1, 17. 1 Cor. 9, 16. Det må hafwa hwad Wårkan det will. 2 Cor. 2, 15. 16. Det må falla i ond eller god Jord. Luc. 8, 5. 6. 7. 8. De må görat eller låtat. Ez. 3, 11.

4) Hwad är Evangelium?

Svar: Ordet om den skeddade Försoningen. 2 Cor. 5, 18. 19. 20.

Häraf följer at man bör tala lustiga med den omvändade Werlden. Ef. 40, 2. Och därmedelst lätta Folk til Christum. Rom. 2, 4. Och at man har ett swårt Ansvar om man ej följer sin Instruction och redeliga frambar Fridsens Evangelium för hela Werlden. Jer. 23, 22. Gall. 1, 8.

5) Hwad förstås med alle Creatur?

Svar: Alla Adams och Ewä Efterkommande, Ef. 52, 10. 62, 11. Marc. 13, 10.

Häraf följer, at man utan åtskillnad bör bebåda alla i gemen, och hwar och en i synnerhet den allmänna Förlofsningen, och de wålsignade Tidningarna, at Guld war i Christo och försonade Werlden med sig sjelf. Ef. 57, 19. Rom. 10, 12. 13. 14. 15. Eph. 2, 17.

6) Den der tror, hwad är det?

Svar: Den Menniskja, som, när han hörer, begriper och förstår Evangelii Innehåll, låter öfvertyga sig af Lagen därom, at han af och i sig sjelf är förlorad, widgår det samma samt trygger, tröstar, gläder sig och hwilar derwid, at Guld war i Christo försonade Werlden med sig sjelf och förebrådde dem icke deras Synder.

Häraf följer, at å Menniskfors Sida behöfwes ingen Ting annat til at warda omvänd och salig, än allena tron på Jesum Christum, som utesluter all egen Förtjenst. Rom. 1, 16. 17. 3, 27. 28. 29.

7) Och warder döpt, hwad är det?

Svar: Den som låter sig döpas uti, eller begjutas med Watern, i Namn Fadens och Sons och then Helga Andas, och därmedelst ikläder sig Jesum Christum, och wil tjena, lyda och låfwa honom i Lust och i Nöd, i Lif och i Död. Gall. 3, 26. 27.

Häraf

Häraf följer at Öbnelsen tiener ej allenast för ett Insegl till Trones Rättfärdighet. Rom. 4, 11; utan är jäm-wäl en Handling, hvarmedelst de trogne inwigas till Ledamöter i den stridande Församlingen, och swärja sig under Jesu Christi blodiga Fana. Rom. 6, 3. 4. Act. 10, 47. 48. I Cor. 12, 13.

3) Han skal warda salig, hwad är det?

Svar: Den Människjan skal få en innerlig Frid, och glädje i sin Siäl öfwer den Förlösning, som i Christo Jesu skedd är. Act. 16, 33. 34. Han skal få den Helga Andas Medwitt-nan de i sin Andas, at han är en Lem i den med GUD försonta Werlden. Rom. 8, 16. Han skal blifwa förenad med GUD, hwilket är den största Saligheten. Joh. 17, 21. 22. 23. Han skal få ärfwa erwinerligt Lif efter Tiden. Joh. 3, 16.

Häraf följer, at emedan Saligheten endast meddelas de Män-niskjor, som lyda och tro Jesu Evangelio; så bero och på Evangelii lydna alla de Nådernes Wårknin-gar, som se höf en Människa, såsom Syndernas Rånedom af Lagen, samt Syndernas Förlåtelse af Evangelii Ord Jer. 31, 19. såsom och Andans Krafter till Helgelse, ic. Se Ebr. 11.

9) Men den där icke tror han skal warda fördömd, förklara och det?

Svar: Det är Motsatsen af Nästföregående.

10) Har wäl Frälsaren gifwit Apostlarna och andra Lärare någon annan, eller emot denna stridande Instruction, at predika?

Svar: Nej. Läs I Cor. 3, 11. Act. 10, 43. Luc. 24, 47. Eph. 2, 20. I Tim. 6, 3. 4. 5. 2 Tim. 1, 13.

Äf allt dette slutar man, at den der predikar Evangelium, som noga håller sig wid denna Jesu Christi In-struction, i det han bebådar Frid, Eph. 2, 17. i det han talar ljusliga, Es. 47, 2. i dethan bär go-da Tidender, Nah. 1, 15. i det han predikar godt och förkunnar Salighetena, Es. 52, 7. i det han

predikar ett nådeligt Herrans År, Es. 61, 2. i det han predikar med vänliga Läppar, Zeph. 3, 9. i det han framstår det Skickade Forsöningens Ord, 2 Cor. 5, 19. i det han bär Jesu Christi Namn för Hedningar, Konungar och Israels Varn, Act. 9, 15. i det han förer Talet om Korset, 1 Cor. 1, 18. i det han säger kommer all Ting äro nu redo, Matth. 22, 4. i det han berättar om Jesu Christi Död, Begravnung och Upståndelse, 1 Cor. 15, 1. 2. 3. 4. i det han förer nya Testamentens Ämbete ickä Bokstafvens utan Andans, 2 Cor. 3, 6. i det han ej predikar sig sjelf, utan Jesum Christum, at han är Herran, 2 Cor. 4, 5. i det han ej är någon Suktomästare, utan Fader i Christo, 1 Cor. 4, 15. i det han far sakta med Människjorna, 2 Cor. 5, 11. Den och ingen annan gör en Evangelisk Predikares Wärf, 2 Tim. 2, 15. 16.

Åf allt detta slutar man och, at den ingalunda predikar Evangelium, som förebrår Människjorna deras osaliga Tilstånd, 2 Cor. 5, 19. 20. som fördömer och förbannar de återlösta människo-Själarna, Joh. 3, 17. 12, 47. som bjuder til at intryfka uti dem förskräckeliga Tankar om GUD, Jac. 2, 19. 2 Tim. 1, 7. som predikar Lagen utom Evangelii grund, Jer. 31, 31. 32. 33. 1 Tim. 1, 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. som predikar Danner och Mot-säjelser, Psm. 59, 13. som blott beskriswer Människjors Tilstånd före, under och efter nya Födelsen, innan någon ny Födelse är hos dem för sig gangen, Joh. 3, 7. 8. 1 Cor. 8, 1. som fordrar Helgelse af döda, onda, otrogna och osaliga Människjor, Jer. 13, 23. Matth. 12, 33. Eph. 2, 1. 2. 3. som ickä gör annat än för nysnämde Själur Philo-sophice affskildrar Mådenes Wärfningar, Coll. 2, 8. Detta är predika ett annat Evangelium, än Paulus predikade Gall. 1, 2. seq. 1 Cor. 15, 1. 2. 3. 4. Detta är gå i från Instructionen, låtas wara Wisfare än Frålsaren sjelf, och därmedelst göra mer Skada än gagn, Jer. 23, 16. 22. 31. 36. Detta är försöra

förföra Folk ifrån Enfalligheten i Christo. Ef. 52. 5. 9, 16. Joh. 3, 7. 2 Cor. 11, 3. Detta är wara en falsk Prophete, Jer. 6, 13. Och ändå wilja heras predika Evangelium och wara Christi Tienare. Gall. 1, 5. 7. 10.

§. 4.

Swad härtils Talat är kunde wara tillräckeligt at wisa wårs Herras och Frälsares Jesu Christi Evangelii Beskaffenhet, och wälsignade Wårkan i Syndares Hjärtan, när det oförfalskat Predikas, 2 Cor. 2, 17. Ef. 55, 10. seq. men til ännu lustigare och omotsägeligare Bewis til denna ewiga Grundfanningen wil man anföra en den helga Andas Beskrifning öfwer Syndares Rättfärdiggörelse, som finnes Rom. 3, 23. 24. 25, och lyder så:

Allesamman äre de Syndare och hafwa intet at beröma sig af för Gudt, och warda Rättfärdiga utan Förskyllan, af hans Nåd genom den Förlosning, som i Christo Jesu skedd är, hwilken GUD hafwet satt för en Nådastol, genom Trona i hans Blod; i hwilko han låter se sina Rättfärdighet, i thn ham förlåter Synderna, som blesne woro under Guds Tolamod. Rom. 3, 23. 24. 25.

1) Swad är det, allesamman äro de Syndare och hafwa intet at beröma sig af för Gudi?

Swar: Det är, alla Menniskor äro lika djupt fallna i Synd, och behöfwa på litta sätt uprättas. Rom. 3, 30.

Häraf följer, at Jude och Gref, Turk och Christen, Catholic, Reformert och Lutheran, den ene med den andra är utan Tron på Frälsaren lika fordömd i sitt Samwete, och lika hjerran ifrån Nådernes Delaktighet, samt bör enligt Guds Lag sig där före erkänna. Rom. 3, 19. 20. 11, 32. Gall. 3, 22. Eph. 2, 3.

2) Och

2) Och warda rättfärdige utan förskyllan af hans Nåd, genom den förlofning, som i Christo Jesu skedd är; hwilken GUD hafwer satt för en Nådastol, genom Trona i hans Blod, hwad vil det säga?

Swar: Det är Syndare som rätteligen känna sin egen Öwärdighet och med en innerlig samwets öfwertryggelse lita därpå, och säga sig dåråt, at de genom Jesu Christi Blod, Död och Uppståndelse är fullkomligen förlitne med GUD, de warda, utan ringaste Utgård och Ersättning så i sin egen Sjal, genom Trona frikallade ifrån den i Samwetet öfwer Synnden hwilande Domen, som de redan af Nåd och genom Jesum Christum det äro in för GUD och blifwa sålunda Innehafware af den Salighet, hwar til de äro skapade, Återlöste och Kallade, Ebr. 2, 15. Rom. 4, 5. Joh. 8, 36.

Häraf följer, at Tron på Jesum Christum uti en andeligen fattig Syndares Hjärta är det enda, som å människors sida fordras til Nådenes Delaktighet, och at denna Rättfärdiggörelse är just den samma som skedd i Christi Död. I Tim. 3, 16. item Rom. 5, 9. 18. 2 Cor. 5, 14. Allenast med den Åtskillnad, at han här annammas genom Trona. Joh. 1, 12. 15, 3. Jer. 33, 16.

3) I hwilke GUD låter se sina Rättfärdighet dåruti, at han förlåter Synderna, som blesne woro under GUDs Tolamed; hwad är det?

Swar: GUD wisar nu sin Rättfärdighet dårutinnan, at at han ikke tar och kräfwer Betalning af Människjorna för de Synder, som han sådt Betalning före i Christo; utan lemnar dem Tid at betänka sig däruppå, tilljuder dem Nåd, och wärfeligen meddelar dem, som tro den i Christo skeddä Syndaförlåtelsen. Act. 17, 30. 31.

Häraf följer, at och Läran om GUDs helga Lag och Rättfärdighet är ett Evangelium, när Försoningenes Ord, såsom det och altid bör, lägges til Grund.
I Joh.

I Joh. 1, 9. Ps. 51, 16. 119, 40. 32,
11.

Af alt detta ser man, at den Helga Andå, hwilken egenteliga Syfla är, at förhårliga Jesum. Joh. 16, 14. Här föreställer hela Omvändelsen under Namn af Rättfärdiggörelse; hwilken näml. Omvändelse, på andra Ställen i Skriften heter Kallas, 2 Tim. 1. 9. Uplysas, Eph. 5, 14. Förstå med Hjärtat, Act. 28, 27. Södas på nytt, Joh. 3, 3. Waka uprätteliga, 1 Cor. 15, 34. Göra Bättring, Act. 2, 38. Besinna sig och få Syndernas Förlåtelse, 2 Tim. 2, 26. Luc. 24, 47. Omvändas, Jer. 31, 19. Försonas, 2 Cor. 5, 20. Rengöras, Act. 15, 9. Undsä Jörlitning, Rom. 5, 11. Frigöras, Joh. 8, 36. Ufrwås och helgas, 1 Cor. 6, 11. Frållsas, Eph. 2, 8. Förlofas, Coll. 1, 14. Leswandegöras, Joh. 5, 25. Inplantas i Christi Död, Rom. 6, 5. Känna sannan GUD och Jesum Christum, Joh. 17, 3. Saliggöras, Ebr. 7, 25. Inympas i Christo, Rom. 11, 23. 24. Så utkårade Barns Andå, Rom. 8, 15. 16. Hwilka och flera Orda sått uttrycka allena en och samma Nåds wårkan, ehuru icå ett och samma Nådenes wårk i Syndares Hjärtan; men den Helga Andå har i Skriften kallat det med åtskilliga Namn, eftersom Nåden i sin Ordning yttrar sig ån i Förståndets Uplysning, och ån i Wiljans böjande; Ty saken får sitt Namn af måsta Anledning (Denominatio enim fit a potiori) dels och, at låmpa sig efter Människjors flera handa sått at tänka och tala (nam Spiritus Sanctus etiam ratiocinatur *κατ' ἀνθρώπων*) ty den Helga Andå talar och efter Människjors Sått. Se 1 Cor. 9, 19. 20. 21. 22. 23. Sålom och at under mångahanda Liknelser göra det dyra Omvändelse wårket desto klarare och tydligare. Dette förklarade Språket handlar allenast om Rättfärdiggörelsen, eller Nådens annammande genom Irona; Men

Men den därefter följande Helgelsen vilja wi nu undersöka i Följe af ett annat Skriftenes Språk.

§. 4.

Efter wi nu hafwe sådana Löfte, mine Käraste, så göröm of rena af all Röttsens och Andans Besmittelse fullbordande Helgelsen i Guds Rådshoga. 2 Cor. 7, 1.

1) Efter wi hafwe sådana Löften, hwad er det?

Swar: Efter det står fast, at wi hafwe uti GUD en försönder Fader, Ebr. 8, 12. den där wil bo och wandra uti of, 2 Cor. 6, 16.

Häraf följer, at Grunden til Helgelsen ligger acqvisitorie eller genom förwårswande uti Föreningen med GUD genom Christum. 1 Cor. 1, 16. Men applicative eller genom then helga Andas tillämpande, uti Trona. 2 Cor. 5, 17.

2) Så göröm of rena af all Andans och Röttsens Besmittelse, hwad är det?

Swar: I Kraft af Föreningen med GUD genom Trona, samt enligt Guds helga wilja och Lag, låtom of alt mer och mer widgå, kännas wid, hata och afslägga våra Synda-Darter och förnya of uti vår sinnes Andä. Eph. 4, 22. 23. 24.

Häraf följer, at en i Jesu Blod rättfärdiggjord Själ har wäl i Trona sådt Lust til Guds helga Lag efter den inwärtas Människan, har ochså Andans Kraster til Utöfning af sitt Gode upått: Men hwad sjelfwa Utöfningen widkommer dels ännu ej så wäl förstår sig därpå, dels och är ännu ej så war därwid, och kan altså lätt mistaga sig. Ebr. 5, 14. Rom. 6.

3) Fullbordande Helgelsen i Guds Rådshoga, hwad wil det säga?

Swar: At i Utänka af Guds heliga Wilja, 1 Pet. 1, 15. 16. på sätt som sagt är i Trona på Jesum och den deraf flytande Kärle-

kärleken wakta sig för alle de Tilfällen, som kunna hindra, och noga taga i Akt alla de Lågenheter, som kunna befrämja Tilwårten i Nåden och wårs Herras Jesu Christi Kundskap, på det man med Tiden måtte blifwa en fullkommen Man, den där är i Christi fullbordiga Ålders mått. Eph. 4, 13. 14. 15.

Häraf följer, at Helgelsen ingalunda är fullbordad, fast man är rättfärdiggjord, utan han måste nu med mykken åhåga wärkställas och fullkommas. 2 Pet. 1, 10. 11. Phil. 2, 12. af Wördnad och Högaftning för den heliga och närwarande Guden. 1 Pet. 1, 17.

Af alt detta sluter man, at Låran om Helgelsen wäl grundar sig på Låran om Rättfärdiggörelsen; men är dock wida Wägnar åtskild ifrån den samma. Ty den förra handlar om Människans Plikter efter Lågen, den senare tiger ej allenast därmed utan äfwen afsondrar dem aldeles ifrån Rättfärdiggörelsens Handling. Därföre så onödig til Salighet, ja Kadelig Helgelse = Låran är säre och uti Rättfärdiggörelsens Artikel, så angelägen och nyttig är hon til följd efteråt, på det de med GUD förenade Själarna måtte förenyas til Guds Beläte. Col. 3, 10. At de måge blifwa Kikkelige Lemmar i Guds Församling til at befrämja Herrans Åra och samsundets Västa, hwarföre och Apostelen Paulus, som i Början hölt sig före ej weta tala om annat för oomwända Själur, än om Jesu Christo den Korsfästa, 1 Cor. 2, 2. Om hans Död, Begräfning och Upståndelse, 1 Cor. 15, 3. 4. förelägger samma Själur, sedan de woro rättfärdiggjorde, hwarjehanda Lefnats: Reglor, Warnings och Förmaningar til Helgelse, som ses af alla hans Epistlar, så at han så litet Påstod, det all Anstalt til Helgelse woro tillika med Rättfärdiggörelsen afgjord som Huset är bygt därmed, at Grunden därtill är lagd 1 Pet. 2, 5.

Så långt sträcker sig Nådenes Wårkan här i Tiden, og herpå följer Trones ändalhet, som är Själens ewiga Salighet. Rom. 6, 22.

Man märker nu til Slut 2ne Ting, nämlig:

- 1) At i den Helga Skrift förefomma inga Språk eller Utlatelser, rörande Mennisko Slägtets Salighet här i Tiden, som icke handla om någonthera af desse 3ne Grundfanningar, nämlig:
  - (1) Den i Christo förwärfwade Nåden, medelbarligen Människjom tilbuden.
  - (2) Nådenes anammande genom Trona, och
  - (3) Den på Trona följande Helgelsen.

Man märker och:

At i den helga Skrift finnes öfwer 230 Språk, i hvilka Ordet Predika står antingen beskriswit eller befalt, men alltid tagit i den Meningen, at predika Evangelium såwål i det gamla, som nya Testamentet. Ty Guds Anda wil härmed lära, at af Evangelii Predikan kommer Tro, af Trone Lif, Salighet och Helgelse. Ho ser då icke, at man bör predika Evangelium, när man wil hafwa Människforna trogna, lefwande, saliga och heliga. Hwaremot den Anmärkning häfwer alle däremot löpande Inkast, näml. at Evangelium tages i den helga Skrift dels i et trängare och dels i et widare Begrepp och Lagsens Lära bör hwarcken emot eller utom Försoningens Grund predikas.

GUDS Allena Åran!

